

استحصال ابزار فیض نویسنده: ریان ام. مکگرا

ابزار فیض نشانگر ضرورت کلیسا در زندگی مسیحی هستند. خداوند ما را چنان نساخته است که زندگی مسیحی را در تنهایی به سر ببریم. گفته‌اند ایمانداران همچون زغال داغند. در تنهایی خاموش می‌شوند، ولی اگر کنار هم باشند، شعله‌ور خواهند شد. پرستش عمومی ما را در حضور ویژه‌ی خدای حاضر مطلق قرار می‌دهد (مزامیر ۱۱۳: ۴، ۱۳۹: ۷). هرگاه خدای پدر خانواده‌اش را دور هم جمع می‌کند، مسیح از طریق موعظه‌ی کلام با ایشان سخن می‌گوید (رومیان ۱۰: ۱۱ - ۱۷، افسسیان ۲: ۱۷) و ما از طریق روح‌القدس دعاهای خویش را عرضه می‌کنیم و از حضور خداوند در آیین کلیسایی لذت می‌بریم. حفظ اجتماعات‌مان و از بین نبردنش (عبرانیان ۱۰: ۲۵) فقط به این معنی نیست که در کنار سایر مسیحیان باشیم. مجامع عمومی کلیسا، تحت نظر مقاماتش، محلی برای تحصیل ابزاریست که ما را در نجاتمان پایدار نگه می‌دارند. باید از راه ایمان ابزار فیض را کسب کنیم و، به کمک کتاب‌مقدس، خود را برای دریافت‌شان و مطالعه‌ی چپستی و استفاده‌شان آماده کنیم.

ابزار فیض در صورت عدم وجود ایمان بی‌فایده خواهند بود. بدون ایمان نمی‌توان خدا را خشنود ساخت (عبرانیان ۱۱: ۶). لازمی ایمان اعتماد به وعده‌هایی است که خداوند در خصوص مسیح داده است و انتظار اینکه از طریق روح‌القدس برکات خداوند بر ما نازل شوند. ابزار فیض خودبه‌خود نتیجه نمی‌دهند؛ آنها ابزارهایی هستند که ما از طریق‌شان فیض را دریافت می‌کنیم، اما ماشین تولید فیض نیستند. استفاده از ابزار فیض با هدف ثابت قدم ماندن در فیض، ما را به خدای تثلیث متکی می‌کند. ما به پدر، که ما را برای نجات برگزید، ایمان داریم، به پسر، که نجات ما را ابتیاع کرد، ایمان داریم و نیز به روح‌القدس، که نجات را اعمال و ما را وارد جلال می‌کند. ما نجات داده شده‌ایم (افسسیان ۲: ۸)، در حال نجات داده شدن هستیم (۱ قرنتیان ۱: ۱۸) و نجات داده خواهیم شد (۱ پطرس ۱: ۵). روح‌القدس قطعاً زندگی ابدی‌ای را که در مسیح داریم حفظ خواهد کرد (یوحنا ۱۴: ۱۶، فیلیپیان ۱: ۶). در عین حال، «هر که تا به انتها صبر کند، نجات یابد.» (متی ۲۴: ۱۳، همچنین رجوع کنید به مکاشفه ۳: ۲۱). آن پیروزی‌ای که باعث غلبه ما بر دنیا خواهد شد ایمان است (۱ یوحنا ۵: ۴)، زیرا ما از راه ایمان عیسی را دریافت خواهیم کرد (کولسیان ۲: ۶). هم او که حکمت ما از جانب خدا، درستکاری ما، تقدس ما و بازخرد ما خواهد بود (۱ قرنتیان ۱: ۳۰). هر که به عیسی ایمان بیاورد نجات می‌یابد (یوئیل ۲: ۳۲، اعمال ۲: ۲۱)، اما اگر ایمان نداشته باشیم، ما ثابت نخواهیم ماند (اشعیا ۷: ۹). ابزار فیض ارزشمندند، زیرا از طریق آنها با خداوند در مشارکت خواهیم

بود. اگر به کلیسا بیاییم تا احساس متدین بودن و احترام کنیم، ولی با خدای تثلیث ملاقات نکرده باشیم، همه چیزمان از دسترفته خواهد بود. ایمان ابزاری است که ما را به خدا می‌رساند، همان خدایی که از طریق ابزار فیض به پایین آمد. آیا می‌خواهیم در همین حین که از طریق عیسی و قدرت روح القدس با خدای پدر در مشارکت هستیم، او را بهتر بشناسیم؟ خدا با ابزار فیض مسیری دوسویه میان آسمان و زمین برقرار کرده است. خداوند از طریق این ابزار به نزد ما می‌آید و ما از طریق ایمان به سوی او می‌رویم.

با وجود این، لازمی تمرین ایمان، آمادگی و مراقبه است. ایمان کل شخص را از جهت ذهنی، قلبی و اراده دربرمی‌گیرد. باید بدانیم که باید به چه ایمان بیاوریم و چکار کنیم. به قلبی نیاز داریم که خدای پدر را دوست داشته باشد، هم او که ما را محبت کرد و پسرش را به ما داد (۱ یوحنا ۳: ۱۶-۱۸). نیاز داریم روح القدس احساس ما در قبال خدا را شکل دهد و باید اراده‌ی خود را تسلیم او کنیم. برای اینکه بیشترین بهره را از ابزار فیض ببریم، باید از طریق پرستش عمومی قلوب خود را برای ملاقات خداوند آماده کنیم. کتاب مقدس مفروض گرفته است که مسیحیان مراقبه می‌کنند (مزامیر ۱۱۹، ۱: ۲). مراقبه یعنی تفکر روشن، بااحتیاط و مبتنی بر کتاب مقدس، یعنی تفکری وقف جلال خداوند، چنان که خود را در *کلام* و اعمالش آشکار کرده است. مراقبه زندگی مسیحیان را تغییر می‌دهد. ما که می‌دانیم خداوند وعده داده است در پرستش با ما ملاقات کند آیا او را پرستش می‌کنیم؟ آیا می‌دانیم چه چیز او را خشنود می‌کند و آیا در این فکر هستیم که او چه می‌کند و وقتی پرستش می‌کنیم در حقیقت چه می‌کنیم؟ آیا انتظار داریم صدای خداوند را در موعظه‌ی *کلام* بشنویم؟ آیا از محبت پدر لذت می‌بریم، هم او که پسرش را از میان مردگان زنده کرد و به ما گفت اولین روز هر هفته این واقعیت را جشن بگیریم؟ گرچه روح القدس حاکم است و در زمان‌های مختلف بنا به معیارهای مختلف عمل می‌کند، آیا از او انتظار داریم وفادار بماند و ما را از طریق ابزار فیض به عیسی برساند؟ خلاصه، از راه آماده‌سازی و مراقبه، توجه را از خود برمی‌داریم و به خدای تثلیث معطوف می‌کنیم و به‌درستی از ابزار فیض بهره می‌گیریم. برای جان ما چه چیزی سودمندتر از این خواهد بود؟ آماده شدن برای دریافت ابزار فیض به ما یاد می‌دهد آن طوری زندگی کنیم که خداوند می‌خواهد: برای جلال او، در کنار سایر مردمان، با هدف نجات نفوس‌مان.

اما هم ایمان و هم آمادگی به مطالعه نیاز دارند. ایمانداران معمولاً میل دارند برای درک بیشتر کتاب مقدس دست به مطالعه بزنند. این کار خوب است، به شرطی که مطالعه‌ی کتاب مقدس به خاطر خدا باشد و نه فقط به خاطر ارضای کنجکاوی و سیراب کردن عطش شناخت. مسیحیت می‌تونه به سادگی به عادل‌شمردگی من، فرزندخواندگی من، تقدس من، آزمایش‌ها و خوشی‌های

من تمرکز کند. مسیحیت فقط دریافت فهرستی از حقوق سودمند نیست، بلکه شناخت درست خدای حقیقی از راه درست است (یوحنا ۱۷ : ۳). ابزار فیض به یادمان می‌آورند که هر آنچه که در زندگی اهمیت دارد به دیدن جلال خدا در چهره‌ی عیسی مسیح مربوط است (۲ قرتیان ۴: ۶). وقتی به موعظه‌ها و آئین‌های کلیسایی فکر می‌کنیم، به‌سادگی به این فکر می‌افتیم که این چیزها «کار» واعظان است و تأثیری بر شخص ما ندارد. اگر وعظ، آئین‌های کلیسایی و دعا‌های عمومی ابزاری باشند که خدای تثلیث در اختیارمان گذاشته باشد، آنگاه نباید ابزار فیض و نقش آنها در زندگی مسیحی را مطالعه کنیم و واعظان را تشویق کنیم این چیزها را در خدمات عمومی ترویج کنند؟ کار سایر نهادها این است که در این زندگی منافع بیرونی عرضه کنند. فقط کلیسا خدا را به ما می‌دهد و خدا از طریق ابزار فیض خویشتن را به ما آشکار می‌کند. این دنیا سلامت، ثروت و کامیابی عرضه می‌کند؛ خدا در کلیسا و از راه کلیسا خود را عرضه می‌کند. ابزار فیض راه‌های جستجو و یافتن خدا هستند. آخرین باری که کتابی درباره‌ی موعظه‌ی *کلام* خواندید چه زمانی بود؟ آیا آئین‌های کلیسایی را مطالعه می‌کنید؟ آیا شما دعا کردن را به تنهایی، در جمع خانوادگی و در جمع عمومی انجام می‌دهید؟

ابزار فیض ایمان و زندگی مسیحی را ترویج و امید مسیحی را تقویت می‌کنند. نتیجه‌اش نیز محبت به خدا و همسایه خواهد بود. همانطور که آدمی بی آب و غذا می‌میرد، بدون دریافت عیسی که خوراک و نوشیدنی روحانی است نیز هلاک خواهد شد (یوحنا ۶ : ۵۳). گرچه ابزار فیض ساده و گاهی ظاهراً کم‌اهمیت هستند، خداوند از طریق آنها کارهای بزرگی انجام می‌دهد. در تقدس‌مان، باید انتظار داشته باشیم که پیشرفت‌مان (در اکثر مواقع) آهسته و پیوسته باشد. به‌ندرت می‌توان گناهی را به‌سرعت زدود و همچنین در مسیر تقدس جهش‌های عظیم نادرند. خداوند بعضی از مردمان را از گناهی که عمیقاً در وجودشان رخنه کرده‌اند به‌سرعت نجات می‌دهد، اما اکثر مواقع باید بجنگیم تا به کمک روح القدس اعمالی را که جسم‌مان مرتکب شده است بمیرانیم (رومیان ۸ : ۱۳). خدای تثلیث به خاطر نام خودش از ابزار فیض برای کشتن گناه در ما و هدایت‌مان به سوی عادل‌شمردگی استفاده می‌کند (مزمور ۲۳ : ۳). به کلیسا نرفتن همچون وعده‌ای از غذا را جا انداختن است. لازم نیست تمامی وعده‌ها چشم‌گیر باشند، اما برای زنده ماندن به همه‌ی آنها نیاز است. اغلب تا زمانی که ابزار فیض را مغفول نگذاشته‌ایم یا از دست نداده‌ایم قدر نقش آنها در رشدمان را نمی‌دانیم.

خداوند از ابزار فیض استفاده می‌کند تا حیات روحانیمان در عیسی را تغذیه کند. باید انتظار داشته باشیم روح‌القدس برگزیدگان پدر را به کمک ایمان برکت دهد. باید از راه مطالعه و مراقبه آماده‌ی دریافت ابزار فیض شویم. باید به خدایی که از ابزار فیض استفاده می‌کند تا ما

را به منجی برساند ایمان داشته باشیم، نه اینکه به خود ابزار ایمان داشته باشیم، ولی به منجی ایمان و اعتماد نداشته باشیم. بیایید در ابزار فیض در جستجوی خداوند باشیم تا عمل ایمان، محبت و صبر امید تشدید شوند (اول تسالونیکیان ۱ : ۳) همانطور که با تحمل و بردباری دور خود را به انتها می‌رسانیم (عبارنیا ۱۲ : ۱). عیسی ابتدا و انتهای ایمان ماست و اگر از ابزار فیضی که برای هم‌قدم شدن با وی تعیین کرده است استفاده کنیم، پای ما را در جای‌های وسیع قرار خواهد داد (مزمور ۳۱ : ۸).

دکتر ریان ام. مک‌گرا، استاد کرسی مورتون ایچ. اسمیت در الهیات نظام‌مند و مدیر دانشکده‌ی الهیات گرینویل پرزبیتترین است. او نویسنده‌ی چندین کتاب، از جمله *روز پرستش*، است.

این مقاله در مجله [تیبِل‌تاک](#) منتشر شده است.